

บทที่ 7

Embroidery

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Ray Bradbury ผู้ประพันธ์เรื่อง "Embroidery"
2. เนื้อเรื่อง
  - 2.1 เนื้อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ
  - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
  - 3.1 ตัวละคร (character)
  - 3.2 แก่นเรื่อง (theme)
  - 3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. Ray Bradbury เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
2. "Embroidery" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการจะชี้ในเรื่องต่อไปนี้
  - 2.1 ยุคปัจจุบันที่เรียกว่ายุค High Tech นี้ มนุษย์ได้ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ขึ้นมา ซึ่งสามารถทำลายมนุษย์เองได้
  - 2.2 การปักผ้าด้วยมือหรือภาษาอังกฤษเรียกว่า embroidery นั้นเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งยังทำกันอยู่ในหมู่ผู้หญิง เป็นงานที่ละเอียดอ่อน ประณีต และต้องใช้ความอดทนพอสมควร อันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับวิทยาศาสตร์ที่พาโลกไปสู่ความเจริญทางด้านวัตถุ และบางครั้งทำให้มนุษย์ขาดความละเอียดอ่อน ลืมศิลปะที่งดงามหรือคุณค่าของงานศิลปะ
  - 2.3 การปักผ้าอาจนำมาซึ่งความเพลิดเพลินแก่ผู้ปัก และบางครั้งยังสามารถทำให้ผู้ปักคลายความกังวล ความเครียด แม้กระทั่งความกลัวในบางสิ่งบางอย่างได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 7 แล้ว นักเรียนสามารถ

1. แยกประวัติของ Ray Bradbury ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "Embroidery" ได้

3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์กับแก่นเรื่องในเรื่อง
5. ตอบคำถามการวิเคราะห์แก่นเรื่อง

ความนำ

ศตวรรษที่ 20 เป็นศตวรรษที่เรียกว่ายุค High Tech ความเจริญทางด้านเทคโนโลยีก้าวไปไกลมาก มีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาเสมอ และบางครั้งมนุษย์ก็ประดิษฐ์เครื่องมือทำลายล้างกันเอง เพื่อความเป็นมหาอำนาจของตนเอง สงครามระหว่างสัมพันธมิตรกับประเทศอริค ประจักษ์แล้วว่ามนุษย์มีความสามารถมาก แทบจะไม่เชื่อเลยว่าเป็นไปได้ อวูซที่แต่ละฝ่ายนำมาใช้มีประสิทธิภาพสูง แต่ผลก็ตามมาได้ทำลายสิ่งต่างๆ เหลือคณานับ

1. ประวัตินักประพันธ์ - Ray Bradbury

Ray Bradbury เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งในศตวรรษที่ 20 เขาเป็นผู้ชอบเขียนเรื่องสั้นประเภทวิทยาศาสตร์ปนความน่ากลัวของวิทยาศาสตร์เข้าไว้ด้วยกัน เขาเกิดที่อลิซอนสในปี 1920 เมื่อเด็กๆ เขาคลั่งไคล้สัตว์ดิ๊กคาบรพ เช่น ไดโนเสาร์ และเรื่องราวของดาวอังคาร เขาเริ่มเขียนเรื่องสั้นเมื่ออายุ 12 ปี และเริ่มหาเลี้ยงชีพด้วยการเขียนอย่างจริงจังในปี 1940

งานชุดที่ทำให้เขามีชื่อเสียงคือ The Martian Chronicles ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับดาวอังคารทั้งสิ้น เรื่องต่างๆหลายเรื่องของเขาได้ถูกดัดแปลงมาเป็นภาพยนตร์ทีวี และภาพยนตร์โรงมหรสพ เช่น เรื่อง Fahrenheit 1451 เป็นเรื่องราวที่จินตนาการถึงอนาคตว่า ถ้าหากหนังสือถูกสั่งห้ามและถูกทำลายหมดโลกจะเป็นเช่นไร และเรื่องนี้ Francois Truffaut ได้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 1966

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Embroidery"¹ เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ

The dark porch² air in the late afternoon was full

อภิบาลศัพท์

embroidery : embroidery needle work = การปัก

porch : covered area in front of the house = มุข ระเบียงบ้าน

of needle flashes, like a movement of gathered silver insects in the light. The three women's mouths twitched¹ over their work. Their bodies lay back and then imperceptibly² forwards, so that the rocking chairs³ tilted⁴ and murmured⁵. Each woman looked to her own hands, as if quite suddenly she had found her heart beating there.

'What time is it?'

'Ten minutes to five.'

'Got to get up in a minute and shell those peas for dinner.'

'But -' said one of them.

'Oh yes, I forgot. How foolish of me....' The first woman paused⁶, put down her embroidery and needle, and looked through the open porch door, through the warm interior of the quiet house, to the silent kitchen. There upon the table, seeming more like symbols of domesticity than anything she had ever seen in her life, lay the mound⁷ of fresh-washed

twitched : caused to move in a nervous way = ในที่นี้หมายถึงปากบิดเบี้ยว

imperceptibly : so that you don't notice = คุณสังเกตเห็น

rocking chair : a chair that tips backwards and forwards = เก้าอี้โยก

tilted : caused to come into a sloping position = เอียง

murmured : made a quiet noise = พึมพำ

paused : stopped for a while, intending to continue = หยุดครู่หนึ่ง

mound : a pile or heap = กอง

peas in their neat, resilient¹ jackets, waiting for her fingers to bring them into the world.

'Go hull² them if it'll make you fell good,' said the second woman.

'No,' said the first. 'I won't. I just won't.'

The third woman sighed³. She embroidered a rose, a leaf, a daisy on a green field. The embroidery needle rose and vanished.

The second woman was working on the finest, most delicate piece of embroidery of them all, deftly⁴ poking⁵, finding, and returning the quick needle upon innumerable⁶ journeys. Her quick black glance was on each notion. A flower, a man, a road, a sun, a house; the scene grew under her hand, a miniature⁷ beauty, perfect in every threaded detail.

'It seems at times like this that it's always yor hands you turn to,' she said, and the others nodded enough to make the rockers rock again.

resilient : elastic, able to take the original shape again
= ฮึดหยุ่นได้

hull : shell, to take peas out of the outside = ปอกถั่ว

sighed : let out a breath in sadness, frustration = ถอน
หายใจ

deftly : with great skill = อย่างชำนาญ

poking : putting something in a given direction = ในที่นี้
หมายถึง ใช้เข็มแทงบนลายปัก

innumerable: very many = มากมาย

miniature : very small = เล็กมาก

'I believe,' said the first lady, 'that our souls are in our hands. For we do everything to the world with our hands. Sometimes I think we don't use our hands half enough; it's certain we don't use our heads.'

They all peered more intently at what their hands were doing. 'Yes,' said the third lady, 'when you look back on a whole lifetime, it seems you don't remember faces so much as hands and what they did.'

They recounted to themselves the lids they had lifted, the doors they had opened and shut, the flowers they had picked, the dinners they had made, all with slow or quick fingers, as was their manner or custom. Looking back, you saw a **flurry**¹ of hands, like a magician's dream, doors popping wide, taps turned, brooms **wielded**², children **spanked**³. The **flutter**⁴ of pink hands was the only sound; the rest was a dream without voices.

'No supper to fix tonight or tomorrow night or the next night after that,' said the third lady.

'No windows to open or shut.'

'No coal to shovel in the basement **furnace**⁵ next winder.'

'No papers to clip cooking articles out of.'

flurry : sudden quick movement = การเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
wielded : controlled with the hands = ถือ แกว่ง
spanked : smacked on the behind = ตี
flutter : noise like a small bird wings = กระพือปีก
furnace : boiler for heating the house = เตาผิง

And suddenly they were crying. The tears rolled softly down their faces and fell into the material upon which their fingers twitched.

'This won't help things,' said the first lady at last, putting the back of her thumb to each under-eyelid. She looked at her thumb and it was wet.

'Now look what I've done!' cried the second lady, exasperated. The others stopped and peered over. The second lady held out her embroidery. There was the scene, perfect except that while the embroidered yellow sun shone down upon the embroidered green field, and the embroidered brown road curved towards an embroidered pink house, the man standing on the road had something wrong with his face.

'I'll just have to rip¹ out the whole pattern, practically, to fix it right.' said the second lady.

'What a shame.' They all stared intently at the beautiful scene with the flaw² in it.

The second lady began to pick away at the thread with her little deft scissors flashing. The pattern came out thread by thread. She pulled and yanked³, almost viciously⁴. The man's face was gone. She continued to seize at the threads.

'What are you doing?' asked the other woman.

They leaned and saw what she had done.

rip	: to tear roughly = ฉีก
flaw	: defect in quality = มีตำหนิ
yanked	: pulled roughly = กระชาก
viciously	: violently = อย่างรุนแรง

The man was gone from the road. She had taken him out entirely.

They said nothing but returned to their own tasks.

'What time is it?' asked someone.

'Five minutes to five.'

'Is it supposed to happen at five o'clock?'

'Yes.'

'And they're not sure what it'll do to anything, really, when it happens?'

'No, not sure.'

'Why didn't we stop them before it got this far and this big?'

'It's twice as big as ever before. No, ten times, maybe a thousand.'

'This isn't like the first one or the dozen later ones. This is different. Nobody knows what it might do when it comes.'

They waited on the porch in the smell of roses and cut grass.

'What time is it now?'

'One minute to five.'

The needles flashed silver fire. They swam like a tiny school of metal fish in the darkening summer air.

Far away was a mosquito sound. Then something like a tremor of drums. The three women cocked¹ their heads, listening.

cocked : tipped to one side = เลี้ยวไปข้างหนึ่ง

'We won't hear anything, will we?'

'They say not.'

'Perhaps we're foolish. Perhaps we'll go right on, after five o'clock, shelling peas, opening doors, stirring soups, washing dishes, making lunches, peeling oranges....'

'My, how we'll laugh to think we were frightened by an old experiment!' they smiled a moment at each other.

'It's five o'clock.'

At these words, hushed¹, they all busied themselves. Their fingers darted. Their faces were turned down to the motions they made. They made frantic patterns². They made lilacs and grass and trees and houses and rivers in the embroidered cloth. They said nothing, but you could hear their breath in the silent porch air.

Thirty seconds passed.

The second woman sighed finally and began to relax.

'I think I just will go shell those peas for supper,' she said. 'I - '

But she hadn't time even to lift her head. Somewhere, at the side of her vision, she saw the world brighten and catch fire. She kept her head down, for she knew what it was. She didn't look up, nor did the others, and in the last instant their fingers were flying; they didn't glance about to see what was happening to the country, the town, this

hushed : silent = เงียบ

They made frantic patterns. : They sewed in an hysterical way
= พวกเขาปักผ้าด้วยอาการที่ควบคุมความเคลื่อนไหวไม่ได้

house, or even this porch. They were only staring down at the design in their flickering hands.

The second woman watched an embroidered flower go. She tried to embroider it back in, but it went, and then the road vanished, and the blades of grass. she watched a fire, in slow motion, almost, catch upon the embroidered house and unshingle¹ it, and pull each threaded leaf from the small green tree in the hoop², and she saw the sun itself pulled apart in the design. Then the fire caught upon the moving point of the needle while still it flashed; she watched the fire come along her fingers and arms and body, untwisting the yarn³ of her being so painstakingly⁴ that she could see it in all its devilish⁵ beauty, yanking out the pattern from the material at hand. What it was doing to the other women or the furniture or the elm tree in the yard, she never knew. For now, yes, now! it was plucking⁶ at the white embroidery of her flesh, the pink

- unshingle : take the roof covering off = เอาหลังคาที่มุงออก
hoop : the round wooden frame holding the embroidery tight = สะตั้ง
yarn : sewing thread = ไหมปัก
painstakingly : carefully = อย่างระมัดระวัง
devilish : bad, evil (often in a joking way) = เลว
plucking : pulling sharply, picking = ดึง ถอน
คำอธิบายศัพท์และส่วนวนต่างๆ ภาษาอังกฤษในบทนี้มาจากหนังสือ The Whole

Story

หน้า 96-101

thread of her cheeks, and at last it found her heart, a soft red rose sewn with fire, and it burned the fresh, embroidered petals away, one by delicate one....

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

"Embroidery" เป็นเรื่องที่ยินตนาการถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ในชนบทแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเปิดฉากหญิงสามคนกำลังงานอยู่กับกรปักผ้า หญิงคนแรกถามว่า เวลาเท่าไร หญิงคนที่สองตอบว่า 4.50 น. หญิงคนแรกพูดต่อว่านางต้องลุกไปปอกถั่วเพื่อทำอาหารเย็น นางมองที่ถั่วในหีบครัว หญิงคนที่สองบอกว่าถ้าการปอกถั่วจะทำให้รู้สึกดีขึ้นก็ลุกไปทำซะ แต่นางบอกว่าไม่มีอะไรดีขึ้น หญิงคนที่สามถอนหายใจ นางได้ปักผ้าเป็นดอกกุหลาบ ใบไม้ ดอกเดซี่ท่ามกลางทุ่งหญ้าเขียวขจี

ส่วนหญิงคนที่สองกำลังปักผ้าอย่างขำขันช้าๆ นางปักเป็นรูปดอกไม้ เป็นชายผู้หนึ่ง เป็นถนน ดวงอาทิตย์ และบ้าน อันเป็นงานที่ละเอียดและปราณีต นางพูดขึ้นว่ามีสองมือของนางและของเพื่อนๆ นางสามารถที่จะปักเป็นอะไรก็ได้

หญิงคนแรกพูดเสริมว่า นางเชื่อว่าวิญญาณและจิตใจของพวกนางอยู่ที่มือ พวกนางทำอะไรต่อมิอะไรด้วยมือของพวกนาง บางครั้งนางก็คิดว่าพวกนางยังใช้มือไม่ถึงครึ่งหนึ่งด้วยซ้ำ หญิงคนที่สามพูดว่าถ้ามองย้อนกลับไปในชีวิตที่ผ่านมา เราจะจำได้ดีว่ามือของพวกเรทำอะไรบ้าง

พวกนางเริ่มคิดถึงสิ่งที่พวกนางได้ทำ เช่น สกฟาภาชนะ เปิดและปิดประตู เต็ดดอกไม้ ทำอาหารเย็น

หญิงคนที่สามพูดขึ้นว่า แต่คืนนี้ไม่มีอาหารว่างต้องเตรียมรวมทั้งคืนพรุ่งนี้หรือคืนถัดไป หญิงคนอื่นๆ พูดเสริมว่า ไม่มีหน้าต่างที่จะต้องเปิดหรือปิด ไม่มีกานหินใส่เตาผิงที่ห้องใต้ดินในฤดูหนาวหน้า ไม่มีกระดาษสำหรับรวบรวมบทความการประกอบอาหาร

และทันใดนั้นพวกนางก็ร้องไห้ น้ำตาไหลมาตามหน้าและตกลงบนผ้าที่พวกนางกำลังปักอยู่

หญิงคนแรกพูดขึ้นในที่สุดว่า น้ำตาไม่ได้ช่วยอะไรเลย นางเองเอานิ้วแม่่มือป้ายตาและนิ้วแม่่มือของนางก็เปื้อกไปด้วยน้ำตา

หญิงคนที่สองพูดว่า มาดูซิว่านางได้ปักอะไรไปแล้ว หญิงคนแรกและคนที่

สามยศและคุณหญิงคนที่สองยื่นงานปักให้พวกนางดู งานปักของนางเป็นภาพวิว เป็นงานที่สมบูรณ์ ยกเว้นดวงอาทิตย์ที่ปักเป็นเส้นเหลืองส่องแสงลงมาที่ทุ่งหญ้าเขียวขจี และถนนที่ปักเป็นสีน้ำตาลโค้งไปสู่บ้านที่ปักเป็นสีชมพู มีชายคนหนึ่งยืนอยู่บนถนน เห็นเขาคุณผิดปกติ

หญิงคนที่สองพูดว่า นางจะรีรูปแบบเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง หญิงอีกสองคนจึงมองภาพวิวที่สวยงามแต่ยังไม่สมบูรณ์ดี หญิงคนที่สองเริ่มดึงด้ายออก นางเลาะด้ายออกอย่างรุนแรง หน้าผู้ชายหายไป นางยังคงดึงด้ายออกต่อไป

หญิงอีก 2 คนถามว่า นางกำลังทำอะไร นางทั้งคู่ได้เห็นหญิงคนที่สองทำอะไร ในที่สุดผู้ชายได้หายไปจากถนน นางได้เอาเขาออกไปจากงานปักของนางแล้ว แต่นางทั้งสองไม่พูดอะไร และกลับไปทำงานของพวกนางตามเดิม

หญิงคนแรกถามอีกว่า เวลาเท่าไร มีผู้ตอบว่าอีก 5 นาทีจะห้านาฬิกา หนึ่งในสามคนพูดว่า มันจะเกิดเมื่อห้านาฬิกา (หมายถึงการทดลองทางวิทยาศาสตร์) มีเสียงตอบว่าใช่ การสนทนาระหว่างปักผ้ายังคงมีอยู่ต่อไป พวกนางพูดว่าผู้ที่ทำการทดลองอาจจะไม่รู้ว่าคุณทำอะไรลงไป แล้วทำไมพวกนางจึงไม่หยุดมันก่อนที่จะมีการทดลองครั้งนี้ ซึ่งการทดลองครั้งนี้ใหญ่กว่าครั้งแล้วๆ

หญิงคนแรกยังถามอีกว่า เวลาเท่าไรแล้ว หญิงหนึ่งตอบว่าอีก 1 นาทีจะห้าโมง แสงไฟทำให้เห็นเข็มปักของพวกนางเป็นประกาย ไกลออกไปมีเสียงสูงตามด้วยเสียงกลอง หญิงทั้งสามเอียงศีรษะไปข้างหนึ่งเพื่อฟังเสียง พวกนางคิดว่าหลังห้านาฬิกาพวกนางจะดำเนินชีวิตตามปกติ เช่น ปอกกล้วย ปิดประตู คนขับ ล้างถ้วยชาม ทำอาหารกลางวัน ปอกส้ม พวกนางหันมายิ้มให้กัน และคิดว่าทำไมพวกนางจะต้องตื่นตระหนกกับการทดลองที่เคยทำมาแล้วหลายครั้ง หนึ่งในสามคนพูดว่าห้านาฬิกาแล้ว พลันคำพูด ทุกคนเงยบ่าหันหน้าปักผ้าต่อไป พวกนางปักเป็นรูปดอกไม้และหญ้า ต้นไม้ บ้าน และแม่น้ำ พวกนางไม่พูด แต่ได้ยินเสียงลมหายใจในความเงียบ

เมื่อเวลาผ่านไป 30 วินาที หญิงคนที่สองถอนใจและมีท่าทางคลายความกังวล นางบอกว่านางจะปอกกล้วย ทำอาหารว่าง แต่นางไม่มีเวลาเงยศีรษะขึ้น นางเห็นแสงไฟสว่าง ณ ที่แห่งหนึ่ง นางรู้ว่ามันคืออะไร นางและเพื่อนอีก 2 คนจึงไม่เงยศีรษะ แต่ยังปักผ้าต่อไป

หญิงคนที่สองมองดอกไม้ที่นางปัก เธอเฝ้าดูไฟที่เคลื่อนมาที่งานปักอย่างช้าๆ ไฟได้ไหม้บ้าน ใบหญ้า ดอกกุหลาบและใบที่ละอ้อจนหมด

จะเห็นว่านักประพันธ์ได้ชี้ถึงความน่ากลัวที่เกิดจากการทดลองทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจจะทำหลายสิ่งต่างๆ ตั้งแต่สิ่งมีชีวิต ตั๊กกรูบ้านช่อง แม้กระทั่งวัฒนธรรมที่ค้ำหรือของเก่าแก่อันเป็นศิลปะที่ล้ำค่า เช่น งานปักดั่งในเรื่องนี้ ผู้เขียนได้มองการไกลถึงอันตรายที่ซ่อนเร้นในวิทยาศาสตร์ การทดลองทางวิทยาศาสตร์มีทั้งที่เป็นประโยชน์และโทษ แม้กระทั่งธรรมชาติตามชนบท เมื่อวิทยาศาสตร์ได้เข้าไปเยือน ความงามของธรรมชาติอาจจะถูกทำลายด้วย

กิจกรรมการเขียนที่ 1
 ถ้านักศึกษามีความกลัวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นักศึกษาจะทำอย่างหญิงทั้งสามในเรื่องนี้หรือไม่ อธิบายและให้เหตุผล

กิจกรรมการเขียนที่ 2
 นักศึกษาจะทำอย่างไรเพื่อไม่ให้สถานที่ที่นักศึกษายู่เป็นสถานที่ที่ทำการทดลองที่น่ากลัวอย่างในเรื่องนี้

กิจกรรมการเขียนที่ 3
 นักศึกษาเห็นใจหรือเศร้าใจกับหญิงทั้งสามหรือไม่ ที่ทั้งงานปักของนางทั้งสามและตัวนางเองต้องโดนไฟเผาหมด

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 **ตัวละคร (character)** เป็นหญิง 3 คน ไม่ปรากฏชื่อ นักประพันธ์เรียกตัวละครว่าหญิงคนที่ 1 หรือ The first woman หญิงคนที่ 2 หรือ The second woman หรือ The second lady และหญิงคนที่ 3 หรือ The third woman

ก. The first woman นางคอยถามอยู่ตลอดเวลา นางมักจะถามว่า เวลาเท่าไรแล้ว ดูเหมือนนางจะเป็นกังวลกับสิ่งหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อ 5 นาฬิกา นางคิดว่านางควรหยุดปัก เดินไปที่ครัว ปอกถั่ว เพื่อเตรียมอาหารหรือไม่ นางยังคิดว่ามือของมนุษย์สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้

ข. The second woman นางเป็นผู้มีความสามารถในงานปักมาก มีมือปราณีตและละเอียด แต่นางก็ยังไม่พอใจกับบางส่วนของนางได้ปักไปแล้ว เช่น รูปปักเป็นผู้ชายคนหนึ่ง นางจึงเลาะออก ในตอนท้ายของเรื่องไฟได้ไหม้งานที่นางปักจนหมด

ค. The third woman นางเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความสามารถใน

การปัก นางปักเป็นดอกกุหลาบ ใบไม้ และดอกเดซี่บนทุ่งหญ้าเขียวขจี นางถอนใจ
ขณะที่ the first woman และ the second woman คู่กัน

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

นักประพันธ์ต้องการชี้ให้เห็นว่ามีมนุษย์สามารถสร้างสิ่งที่เป็นทั้งความสุข
งามและความน่ากลัว ทุกอย่างมนุษย์เป็นทั้งผู้สร้างและเป็นผู้ทำลาย เช่น งานศิลปะ
มนุษย์กลุ่มหนึ่งอาจจะเป็นผู้สร้าง และมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งอาจจะเป็นผู้ทำลาย เช่น ของ
โบราณวัตถุที่มีอายุเก่าแก่ถูกปล้นชิงไว้ โดยไม่เห็นคุณค่าของมัน และมนุษย์ยังรื้อทิ้ง
หรือทำลายมัน

ในด้านความน่ากลัวที่มนุษย์เป็นผู้สร้างนั้น ได้แก่อาวุธร้ายแรงที่สร้างขึ้น
มาเพื่อทำลายล้างกัน เพื่อความเป็นมหาอำนาจของตนเอง ดังนั้น ความน่ากลัวทั้ง
หลายในโลกนี้ไม่ได้มาจากไหน แต่เกิดจากฝีมือของมนุษย์ทั้งสิ้น

Possible Theme อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. Man's hands can do both artistic works and destructive things; for example, building sculptures, artillery and bombs.
2. Men are both inventors and destroyers.
3. All fearful things in the world are caused by human beings.

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

จงสรุป theme ให้เป็นภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากที่ให้ไว้สัก 2 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

- ก. เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในเย็นวันหนึ่งก่อน 5 นาฬิกา จนกระทั่ง
เวลา 5 นาฬิกา ถือว่าเป็นเหตุการณ์เดียว
- ข. ไม่ได้เป็นเรื่องของตัวละครคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นเรื่องที่
กล่าวถึงหญิง 3 คน กำลังปักผ้า และต้องการให้งานปักผ้าของตนออกจาก
ความสนใจจากการทดลองอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อ 5 นาฬิกา
- ค. conflict หรือความขัดแย้งของหญิงทั้ง 3 คือทำอย่างไรจะให้
พวกนางไม้ได้ขึ้นเสียงการทดลองที่จะเกิดขึ้น
- ง. climax เกิดขึ้นเมื่อนางทั้งสามไม่สามารถหลีกเลี่ยงเสียงกับเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นกับนางทั้งสามได้ เพราะไฟที่เกิดจากการระเบิดได้เผาไหม้ นางทั้งสามและงานปักของพวกนางทั้งหมด

กิจกรรมการเขียนที่ ๑

ให้นักศึกษาเขียนจดหมายถึงผู้เกี่ยวข้อง เช่น อาจจะเป็นรัฐมนตรีหรือบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ แสดงความกังวลกับการทดลองอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีขึ้นใกล้กับที่พักของนักศึกษา ให้นักศึกษาถามท่านเหล่านั้นว่าจะมีมาตรการอย่างใดที่จะป้องกันไม่ให้มีอันตรายกับประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณนั้น

บทสรุป

หลายสิ่งหลายอย่างมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น และเมื่อมนุษย์ไม่พอใจอะไรก็จะเป็นผู้ทำลายล้างสิ่งที่ตนไม่พอใจให้หมดไป ดูเหมือนว่ามนุษย์เป็นผู้ควบคุมความสมดุลให้มิในโลกนี้ เช่น เมื่อมีประชากรล้นโลก มนุษย์นั้นแหละก็จะคิดหาวิธีร้ายแรงฆ่าล้างมนุษย์ด้วยกันเองเพื่อให้จำนวนประชากรลดลง จึงกล่าวได้ว่ามนุษย์เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลาย

การประเมินผลทำายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. What time was it when the story opened?
2. How many women were there in the story?
3. Where were they when the story opened?
4. What were they doing?
5. Who wanted to shell peas for dinner?
6. Why was she unsure whether she should prepare peas for cooking?
7. What did the third woman do while the first woman and the second woman were talking with each other?
  - a. Who believed that man's hands could do every thing?
9. Why did the three women cry when they thought about what they did in the past?
10. Why did they work so busily?
11. From this conversation we learn that something was

going to happen at five o'clock. Could you guess what that something was?

12. In what way was the experiment at this time different from earlier ones?

13. What happened to the women at five o'clock?